

Zlatý
křížek

Anachim
Engelstride

Joachim Vogelweide

Zlatý křížek

Joachim Vogelweide

Zlatý křížek

Tomáš Houška, Praha

www.abraka.eu

Vydání první 2000

Joachim Vogelweide: Zlatý křížek

podle stejnojmenného filmového scénáře

© Joachim Vogelweide 1999

© cover illustration Jiří Husák 2000

Zlatý křížek

Joachim Vogelweide. – 1. Vydání. – Praha

Tomáš Houška, 2000

(Příbram, PB-tisk s.r.o., 2000)

208 stran

ISBN 80-86065-28-6

ISBN 80-86065-28-6

Po klenutém stropě v hospodě U sedmi Švábů se míhaly tu tančící stíny a tu zase odlesky plamene loučí vířící v rytmu hudby. Hospoda stála hned u prašné cesty stoupající od mostu vzhůru k Hradu, a tak se tu vždy scházela pestrá společnost, ve které nechyběli ani mnozí páni z Hradu. V temném koutě vzadu seděl muž s niněrou, točil kličkou, hrál uvřískanou melodii a

občas se do ní pokoušel zpívat. Jeho jazyk byl ale už tak vláčný z černého piva, že bylo vždy lépe, když nezpíval. Niněra hrála alespoň trochu melodicky a vytvářet na ní podivuhodné intonační kreace, jakých se dotyčný dopouštěl ve zpěvu, na ní našťestí nebyly možné. Jeho mladší druh stál vedle stolu, podupával, kýval se do rytmu a kontroval melodii špatně naladěnou flétnou. Ovšem celá hospoda hřměla čtvrt'ovými notami, které někteří hosté bušili pěstí do dubových stolů a jiní je vydupávali do podlahy.

Venku se setmělo a foukal vlezlý vítr. Ovšem hospodou už dávno probíhala smršť, a to smršť daleko většího rozsahu, než k jaké se schylovalo venku: dívka, které nemohlo být ještě ani sedmnáct, se zula, skočila na stůl a nyní tam tančila. Přeskakovala džbánky, mísy i všechno ostatní. Její vlasy vířily prostorem až u klenby a sukně s dlouhým rozparkem vlála hostům u dlouhého stolu kolem obličeje.

Celý prostor byl v pohybu jejího zrychlujícího se tance. Pak hudba dozněla, dívka sebou práskla na stůl a zhluboka dýchala.

„Héj, kde ses tu vzala?“ ozvalo se odkudsi z přítmi.

„Nech ji... vypila toho tolik, že sotva vidí.“ řekl někdo jiný.

„Přišla včera odněkud zvenku, myslím, že bychom ji měli naučit tolika věcem...“

„Hned?“ vykřikl zase ten první

„Já bych raděj postupně, hospodský nám půjčí pokoj...“

„Nepůjčí.“ bručel kdosi jiný.

„Jasně, zaplatíme mu za něj. Složíme se.“ dodával předchozí.

„Nebo mu ji taky půjčíme.“

„Hele, holka, co budeš pít?“ zeptal se jeden, co stůl přehlížel přes její boky, když jí na břicho postavil džbáněk, ve kterém žbluňkalo zdejší pivo.

Ale dívka si otřela čelo a posadila se. Jen tak tak, že ten džbáněk stačil chytit.

Pak si rukama uhrábla vlasy z obličeje a ulevila si. „Je mi zle.“ Slezla pomalu ze stolu a skulila se na lavici u zdi, kde jí dva v zásadě slušní měšťané ochotně udělali místo.

Pro Jakuba, který seděl hned vedle jednoho z těch přechočných, to bylo velmi milé. Zatímco všichni očima hltali dívku, on si vklidu sáhl k opasku svého souseda a hbitými prsty levé ruky si odvázal sousedův váček, který byl podle jeho názoru až nevkusně plný. Pak si schoval ruce pod plášťem, během okolního lomozu odsypal do dlaně několik příjemně těžkých mincí a znovuzavázaný váček stokrát nacvičeným pohybem nechal sklouznout po nohavici až na podlahu a tam ho špičkou nahrál pod jeho majitele. Až ho bude hledat, najde ho na zemi a bude si myslet, že mu

váček náhodou vypadl. Během toho kousku se tvářil, že má oči jen pro dívku na lavici, stejně jako většina ostatních.

„To chce si uvolnit tady to šněrování...“ řekl ten právě okrádaný soused vpravo a už jí povolil tenkou šňůru spínající vysoko vyšněrovaný živůtek. Ani se nebránila. Opravdu si už vypila svoje a ten následující skoro čtvrt hodinový zběsilý tanec ji pak úplně odrovnal.

Muž vlevo zatím se stolu sebral její sandály a zastrčil si je za opasek. „Ale opravdu, jak se jmenuješ?“

„Judita...“ odfoukla si dívka a rukou si přidržela šaty, které jí po rozvázání šňůrky pomalu začaly klouzat z ramen.

„Tady se dneska nehraje? Pourqua?“ rozlehlo se hospodou, která zatím očima vpíjela, co se na lavici bude dít dalšího.

Všichni se otočili ke dveřím. Stál tam černovlasý švihák ve vyšivaném kabátci, na kterém se střídala jemná dočervena vydělaná kozinka s úžasně barevným zeleným sametem. Pod pažďí si nesl lyru a v levé ruce držel svůj vysoký klobouk, který si musel sundat, aby prošel pod klenbou u vstupních dveří.

Když si uvědomil to ticho, zbystřil a pozorně se rozhlédl po hospodě.

„To tu máte vždycky?“ zeptal se s komickým přízvukem hospodského, který právě nesl z výčepu široké plato s objednaným pivem.

Ukázal na dívku, aby nebylo pochyb „Ještě jsem ji tu neviděl...“

Hospodský položil plato na stůl, tam kde předtím ležela dívka a dopověděl „Jo, to je tu připraveno pro tebe, pane Turpine.“

Pan Turpin si pískl, došel k malému stolu pod ještě menší okno, položil si na něj svůj nástroj a k hostinskému prohodil „A co dalšího pro mě dneska máš? Mám hrozný hlad.“

To byla pro hospodského zlatá slova. „Krásnou, uleželou kachnu. Už týden ji louhuju v nálevu... Upečenou na medu a s dolskou medovinou, co říkáš pane?“

„Čteš mi myšlenky.“ odpověděl nově příchozí. Pak přišel k velkému stolu a aniž se rozhlédl po ostatních, vzal Juditu za ruku a přitáhl si ji k sobě. Pak ji podepřel a pomohl dojít ke svému stolu. Tam ji složil do židle a přehodil přes ni svůj obrovský rozevlátý plášť. „Skoro bych řekl, že má hlad jako středně velký medvěd.“ dodal a významně se podíval na hostinského.

„Jo,“ souhlasil hostinský „tihle ji akorát nalili jako putýnku.“

„Tak to ji nesmíme naklánět, aby se to nevytilo ven.“ zabručel si host, rozeplnul kabátec a s hlasitým dusnutím dosedl na židli.

„On je tady pan astrolog Turpin, otče? Já bych ho obsloužila.“ zaševelila za zády hostinského mladá dívka v dlouhých světlých šatech. Ale odpovědi se nedočkala.

„Marš z šenku! Vlastní dcera se mi tu bude producírovat po lokále, to tak!“ zahnal ji s nejpřísnějším pohledem, jaký dovedl nasadit. Dívka si stejně rozzlobeným pohledem prohlédla Juditu, strašlivě se na astrologa zamračila a s neskrývanou nevolí poslechla otce.

„Nebránil bych se takové obsluze...“ Podíval se astrolog za odcházející šenkýřovou dcerou.

„Zatím ti přinesu zapečená jablka.“ Ukončil rázně tok jeho představ hostinský.

„Dobrý začátek.“ Nenechal ho astrolog domluvit. „Pro tu holku...“ a podíval se tázavě ke stolu.

„Judita.“ Odpověděl mu kdosi závistivě.

„Tak Juditě přines celou mísu. A pořádný vývar...“

„ze slepice, mám na plotně...“ doplňoval ho hostinský.

„ať se vzpamatuje.“

U vedlejšího stolu se zatím rozproudila jakási bezobsažná řeč a niněrista, když viděl, že host od dvora svojí lyru nechává ležet, začal zase hrát. Astrolog si mezitím sundal kabátec a uvelebil se na židli.

Když hostinský přinesl medovinu i vývar pro opilou dívku, už si podupával do obtížně vystopovatelného rytmu znějící písně. Hovor u vedlejšího stolu zatím nabyl na někdejší hlučnosti a několik hostů si přisedlo tak, aby mohli v malém kruhu hrát vrhcáby. Jakub před očima svého souseda zaplatil ukradenou mincí, s nevinným úsměvem se rozloučil maje na jazyku cosi o únavě a odešel. Jeho okradený soused se pustil do hry, aby prohrál peníze, které už neměl a velice se mračil pokaždé, když mu oko zabloudilo k vedlejšímu stolu, kde s dívkou, kterou tak hezky začal svlékat, seděl královský astrolog a úplně nesmyslně ji krmil vývarem, který hostinský určitě už dva dny sušil na plotně.

„Kde bydlíš?“ Zeptal se astrolog dívky srkající polévku.

Podívala se na něj a pokrčila rameny.

„Aha.“ Poznamenal k tomu.

„Bydlíš v mém domě. Kousek odtud - tam k řece.“
A mávl rukou.

„Už je to lepší?“

„Jo.“ Škytla si, když dojedla.

„A tančíš?“ Zeptal se jenom proto, že ji neviděl před svým příchodem běsnit po stole.

Ale neměla čas mu odpovědět. Hostinský mu donesl kachničku, jejíž vůně se nesla celým šenkem a ostatní přítomné rázem rozdělila na ty, kteří astrologovi záviděli snadnost, s jakou jim vyfoukl Juditu přímo pod rukama, a na ty, kteří mu záviděli večeři. Nehodlal se s nimi dělit oni o jedno, kus kachny bravurním pohybem ruky odřízal a podal na talíř dívce a do zbytku se pustil s virtuózním nasazením. Když dojedli, byl jeho džbánek s medovinou prázdný a tak si rovnou nechal přinést další.

„Kde jsou?!“ Ozval se mezitím strašlivý výkřik z klubka hráčů. „Teď jsem je měl u pasu!“ A vztyčená postava si osahávala na opasku místo, odkud předtím Jakub tak umělecky odvázal váček.

„Když nemáš, nehraj!“

„To by dokázal každý, hrát a když přijde účtování, tvářit se, že mi zmizel váček.“ Nadával další hráč vrhcábů.

Bědující host se zatím pustil do průzkumu okolí a když váček našel na zemi pod lavicí, hospodou zaznělo jeho vítězné „Tady je!“ A pak si zase přisedl mezi ostatní a pracoval na vyprázdnění váčku.

Niněra dohrála a její obsluha visela opilá zhroucená přes bachraté tělo nástroje.

„Mon dieu.“ komentoval to astrolog „Tady dneska nechťej hrát.“ Utřel si ruce o stůl, vstal a jednu nohu si opřel o židli. Pak si vzal lyru a podíval se na dívku. Takže...chceš něco zazpívat?“

„To já neumím!“ Vylekala se.

„To nevadí. Zpěv obstarám. Nechceš k tomu zatančit?“

Dívka zavrtěla hlavou nejvehementněji, jak v danou chvíli dokázala.

„Nevadí. Tanec obstarají naši drazí přátelé.“

Vykřikl, protože do večerní hospody právě vešli dva šlechtici, kterým Turpinova slova patřila. „Že, pane rytíři... ani na jméno ti po těch třech džbáncích nějak nemůžu přijít.“

Ale oba šlechtici se nejen neurazili, ale protože, jak se zdálo, patřili k astrologovým přátelům, posilnili se vstoje podanou číší vína, a jen co Turpin ponořil prsty do strun lyry, dali se do tance, který měl s velkou pravděpodobností karikovat jakousi dvorskou pavanu. Astrolog s neskrývaným gustem hrál temperamentní latinské odrhovačky, které pochytal snad za svých studentských dob.

Dva potulní studenti, kteří v šenku seděli vkrátku vyskočili a přidali se k šlechticům. Ostatní jim tleskali mimo rytmus... ostatně na tom nezáleželo. Důležité bylo, že dělali největší rámus jaký dovedli, pili, zpívali a snažili se vyřvávat spolu s astrologem, jehož hlas v tom rachotu zanikal.

Pak si jeden ze studentů vzpomněl na jakousi zhýralou hru, do níž se ochotně zapojili i další hosté. Astrolog odložil lyru, vrátil se na židli a na klín si posadil Juditu, která zatím pookřála natolik, že si troufla upíjet z jeho číše, ve které si pečlivě míchal modré portugalské, černé pivo a zlatou táhnoucí se medovinu. Zpíval, na každou těžkou dobu plácal Juditu do stehů a užíval si pohled na hospodu, uprostřed níž běhalo několik v zásadě dospělých lidí, kteří opilý zpěv prokládali hlasitým štěkotem a plácali se i se

dvěma lehčíma byt' už životem mírně použitýma holkama v kole po zadcích.

Hra nejspíš směřovala k rozdělení oněch slečen podle ne zcela zřejmých pravidel. Nejpravděpodobnější verzi pravidel bylo, že kdo vydrží útok alkoholu, vyhrál.

Během pitky několik vrávorajících postav opustilo šenk a když kdesi v dálce odbila půlnoc, začal hospodský nervózně postávat nad spouští na podlaze, kde skončili mimojiné i dva někdejší hráči.

„Takže půjdeme zas dál.“ Řekl do významného ticha mezi písňemi astrolog, rovnající na stůl lesklé mince klanějícímu se hostinskému.

„Já ještě nechci spát.“ Zaprotestovala dívka, kterou student – podle přízvuku odkudsi z Bavorska – sbíral ze země.

„To já zase jo...“ Ulevila si Judita a položila si hlavu na astrologovou rameno.

„Slyšíte.“ Dodal k tomu astrolog, stoupl si, a Juditu postavil do vratké vertikální polohy vedle sebe. Pak když viděl, jak je utahaná, vzal ji kolem pasu a vydali se z šenku ven.

„Kam půjdem?“ Ptal se Bavor.

„Mám dům kousek od svatého Václava...“

„Tam nedojdu.“ Řekla odevzdaně dívka zavěšená mezi oba šlechtice.

„Tam nedojde.“ zopakoval jeden z nich významně, když hostinský se svým pacholkem vynesli všechny tři opilé hosty před hostinec a položili je na zem. Těžké, pěkně okované dveře se přibouchly a do všech se táhla zima.

„Hanka tam už nedojde.“ Řekla dívka potřetí, když se jí zdálo, že astrolog nereaguje a úplně se pověsila svým společníkům napospas.

„No dobře, stavíme se u bakaláře Michala... má dům tak na půlce cesty.“ Rozhodl astrolog s výrazem vojevůdce, který právě zachránil situaci na bojišti, kde nepřítel pobil korouhev jízdy na pravém křídle. Kdosi do ticha škytl.

A vydali se na cestu.

Astrolog šel v čele a střídavě Juditu podpíral a střídavě se do ní věšel, pokud ho už vláčné nohy dost neunesly. Zkoušel při tom cosi zpívat, ale moc mu to k radosti obyvatel okolních domů nevycházelo.

„Už jsem si myslel, že takovou hospodu, do jaké jsme chodili v Salermu, nenajdu...“ Liboval si Bavor a tiskl k sobě rozčuchanou blondýnku z hospody. Když je ostatní minuli, ozvalo se po chvíli žuchnutí a pak rachot, jak se Bavorovi rozspaly věci z tlumoku, který měl na rameni.

Zastavili se a ohlédli. Bavor se i s Hankou sbírali ze země. „Das ist nicht möglich...“ ulevoval si přitom Bavor.

Tak přes mnohé nástrahy nerovnosti úvozové cesty došli ke hrázděnému domu nedaleko tržiště pod Hradem.

„Héj, Michale!“ a astrolog zabušil pěstí do dveří seč mohl.

Byly dvě hodiny po půlnoci a bušení se skvostně neslo noční tmou následováno štěkotem psů z několika okolních domů.

„Héj, Michale! Přišli hosti. To se nesluší spát.“ Pokračoval astrolog po malé pauze. Pak se ozvalo zařinčení, jak jeden ze šlechticů upustil na zem džbáněk.

„Už byl stejně prázdný...“ Komentoval jeho střepy.

Vrzla vrata a v nich se objevil Michal mnoucí si rozespale oči a zírající na postavy klátící se mu ve světle pochodně. Pak to žuchlo a astrolog se sesunul podél Judity. Ta se opřela o trám čouhající ze stěny, a chytila lyru klouzající z Turpinovy ruky.

„Aha.“ Došlo bakaláři. Podrbal se, zhluboka nedechl i pozval návštěvníky dovnitř. Druhý ze šlechticů mu přitom před obličejem mával velkou kameninovou dózou s voskem zalitým hrdlem, která nějakým zázrakem přežila to všechno.

„Modré portugalské.“ řekl.

Pak si bakalář povzdechl a zavřel dveře. Když vešli do pokoje, kdosi se zvedl z bakalářova lůžka. „Jo, Blaženo, máme hosty.“ Vysvětloval, aby si Blažena náhodou nemyslela, že mongolští nájezdníci už dorazili až do Prahy.

Hosté si zatím našli svá místa kolem stolu, Bavor s komentářem „Ne abyste do nás kopali...“ zatáhl Hanku pod stůl a tam ji začal zcela necudně svlékat bez ohledu na to, že nad jejich hlavama se zatím upíjelo rubínové víno přímo ze džbánu.

„Nenech se rušit.“ Omlouval se astrolog bakalářovi a ten si ochotně přihnul džbánek. Blažena zatím vstala, zahalila se přitom do deky a připojila se. Během následující doby stihli přítomní vše, k čemu se tak dlouho chystali už v hostinci.

Bylo těsně před svítáním, když džbánuky i všechny ostatní nádoby v domě bakaláře vyschly, rej přítomných postav ustal a astrolog nechal všechny přítomné spát. Vzal si Juditu do náručí a odkráčel s ní ranní mlhou zahalenou ulicí do svého domu.

Do rána se probudil i bohatě zařízený dům na Hradě, poblíž královského paláce. Uvnitř už se dávno pracovalo: dva muži debatovali nad listem s účty.

Obchodník se dřevem říkal druhému: „Pane Budiši, já si samozřejmě vážím objednávek, které mi z Hradu dáváš, ale jednu nesrovnalost přece jen musíme vyřídit.“

Budiš se tvářil překvapeně: „Nesrovnalost? To se určitě vysvětlí.“

Obchodník se nedal odbýt: „Podívej tady je soupis mých dodávek a tady mám poznamenáno jak a kdy byly placeny. Vidíš to – tady se vozilo dřevo na otop sem na hrad, to je v pořádku...“

Budiš připustil: „Snad se v tom nějak vyznám...“

Obchodník mu ukazoval: „Tady se vozily trámy na stavbu.“

Budiš se mu to snažil objasnit: „Rozuměj, ty jsou na stavbu hradeb, ale král zatím jejich stavbu nezahájil.“

Obchodník se podivil: „Nevím tedy, proč objednáváš trámy na stavbu, která ještě nebyla zahájena.“

Budiš se zatvářil tajemně: „To je tím, že neznáš krále. On nejdřív stále říká, že je třeba se do té stavby pustit, ale nikomu nic neřekne. Pak nechá astrologovi spočítat, kdy k tomu bude nejlepší doba a pak nám vynadá, proč už dávno nestavíme.“

„Slyšel jsem, že to s ním nemáš lehké, ale snad s tím nebudeme mít žádnou těžkost, dřevo je uskladněné hned za Dvorcem ve městě, mí lidé ho dobře přikryli, takže o něj nemusíš mít starost.“

Budiš ho pochválil pohledem: „To je dobře, protože pak najednou bude na všechno málo času.“

„Ale já nějak nerozumím tomuhle – tady se celé tři řůry trámů a prken vezly na stavbu nějakého domu někde pod Hradem...“ vrátil se obchodník k účtům.

„To je v pořádku, tam se staví ještě... Co je na tom dřevě nepochopitelného?“

„Schází mi platba za ně.“

Nastalo ticho.

Budiš se podrbl a horečně přemýšlel. Přitom se tvářil, jako by právě objevil něco zcela nového a nepochopitelného: „Aha, platba za něj. No jo, totiž abys tomu rozuměl, ta stavba bude takové malé překvapení, nechci, aby se to králi doneslo v nevhodnou dobu, víš...“

Obchodník se snažil najít nějaké vysvětlení a tak se zeptal: „Takže ten dům se také bude platit z královské pokladny? Dělá to třikrát šedesát zlatých.“

Budiš vrtěl hlavou: „Ne, to ne...“ Pak se zarazil a tváří se mu rozsvítil vítězný úsměv. „Totiž vlastně ano. Ale musíme to udělat nějak chytře... Počkej mám nápad!“

„Zatím tomu moc...“

„Podívej – v Praze těch zakázek na dřevo bude ještě spousta.“ Objasňoval mu to Budiš. „Vždyť sem ti to říkal, hradby kolem celého města, to bude dřeva...“

„Bude mi potěšením pro tebe a pro krále dodat dřevo na celou stavbu.“ Zasnul se obchodník při té představě.

„A to je ono!“ Pokračoval Budiš ve vyjasňování svých myšlenek. „Kolikže to stojí jedna řůra pěkných trámů? Šedesát zlatých?“

Obchodník zavrtěl hlavou: „Za kopu dodávám to naprosto nejlepší a ošetřené dřevo, to přetrvá věky. Takové jsem ti poslal na krov toho domu. To, co je složené ve městě je přece o deset zlatých levnější, podívej...“ A zase ukazoval kamsi do účtů.

Budiš mávl rukou: „Už to vidím. Ale víš co? Když jsi tak pečlivý a uznalý obchodník, budu od tebe za kopu kupovat všechno dřevo, i to, co voziš dolů do města na stavbu.“

Obchodník se zarazil: „Ale to...“

„Cenu toho krovu nebudeme účtovat a ty si ji rozepíšeš do toho dřeva, co budeš vozit do města. To bude jistě sto vozů dřeva.“

Obchodníkovi se rozšířily zorničky: „Sto vozů!“

Budiš se usmál: „Co tomu říkáš?“

„Ale to je úžasná nabídka!“

„Takže ujednáno?“

„Takže tehle účet já uložím a vystavím jiný.“

Budiš zavrtěl hlavou, jako aby se tím jeho partner nezdržoval: „Víš co? Já tehle účet uložím sám, aby ses o něj nemusel starat, a ty sepišeš nový.“

„Dobře.“ Souhlasil obchodník. „A tam bude jen těch deset fůr, které už ve městě jsou, a sto fůr, které na stavbu svezeme podle pokynu stavbyvedoucího. Vše bude účtováno po šedesáti zlatých.“

Budiš si oddechl a pochválil obchodní kontrakt: „Vždyť to říkám, kde jinde by náš král získal takového svědomitého a poctivého dodavatele.“ Plácli si, aby bylo jednání zpečetěno a obchodník se rychlým krokem pustil k bráně.

Mincmistr se chvíli radoval z uzavřeného obchodu, sesbíral všechny účty, které ležely na stole a strčil je do truhlice v rohu místnosti. Pak vyhlédl z verandy domu a když tam uviděl postávat sedláka udělal velkorysé gesto, kterým ho zval dovnitř.

„Pojď dál, pane Choste.“ Řekl vlídně na uvítanou.

„Tak, jak sis to rozmyslel, pane?“ Vyzvídal sedlák.

Budiš se usmíval jako jarní sluníčko, přestože už byl podzim: „Celý ten pozemek koupím, i se sýpkou a stodolou a hospodářskými zvířaty.“

Chost vydechl úlevou: „A nádeníci, kteří tam pracují?“

„Samozřejmě budou mít práci dál. Zkrátka беру to se vším všudy!“

Chost byl očividně nadšen: „To je neuvěřitelné! Takže já mohu vzít rodinu a odejít za bratrem.“

„Zítra sepíšeme smlouvu a zaneseme ji do desek.“

„A zaplatíš mi také zítra?“ Vyzvídal sedlák, aby měl ve věcech jasno.

„Podívej, zatím se mi podařilo ušetřit dvě kopy zlatých, ty ti vyplatím hned zítra, třetí ti splatím do jednoho měsíce.“

Chost se zamyslel: „Je to tvé slovo?“

„Přece slovo královského mincmistra!“ Tvářil se Budiš skoro uraženě.

Chost si to nechal projít hlavou, ale protože se mu zdálo, že bude mít vrabce v hrsti i holuba na střeše současně, souhlasil: „Takže zítra.“

„Zítra!“ Potvrdil to králův mincmistr. „Bůh ti žehnej, pane.“ Komentoval sedlák Chost uzavřený obchod. Pláclí si

a Chost spokojeně odkráčel ve stopách obchodníka s dřevem.

*

Přišel docela hezký, i když trochu chladný den. V pražském Ungeltu bylo dopoledne plno lidí. Vlastně jako každý den, ve dvoraně stálo několik kupeckých vozů, pacholci nosili a překládali zboží, kolem běhali psi i slepice a ctihodní obchodníci sjednávali obchody. Aspoň tak na první pohled ten ruch vypadal. Nakládalo se tu zbožím do vozů, vykládalo z vozů, halas, křik, dva pacholci, kteří

vyhánějí dotěrné žebráky ze vrat ven, občas sem nádeníci chodí obchodníkům a jiným bohatým lidem nabízet svoji práci...

Ungelt bylo takové malé město samo o sobě. Dávno předtím, než kolem Prahy začaly vznikat nějaké hradby, měl vlastní pevné kamenné opevnění. Ungelt byl Prahou dřív než stála Praha. Střed města, kolem kterého rostlo vše ostatní, to bylo tržiště a Ungelt. Vysokou hradbou Ungeltu procházely k východu a západu dvě brány a vnitřní dvorana byla kolem dokola obehána patrovou budovou otevírající se dovnitř širokými pavlačemi. V budovách pak byly sklady, celnice, hostinské pokoje pro cizí kupce, posádka pro místní stráž, stáje a vše, co k životu potřeboval samostatný dvůr.